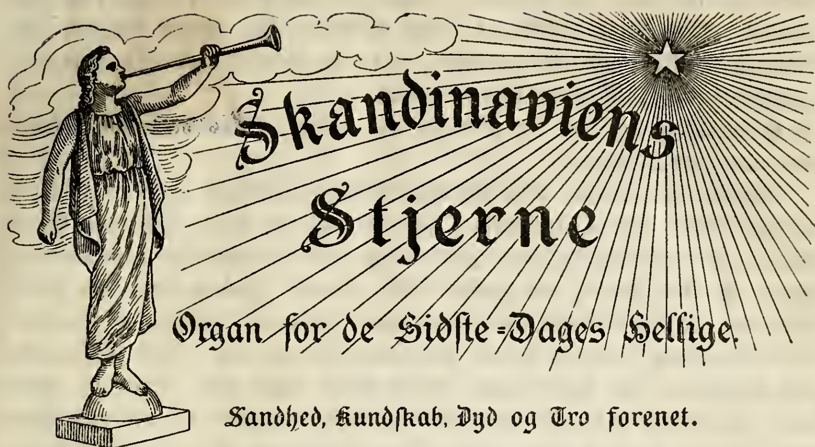

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10 | 15. Maj 1908. | 57. Aargang

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 133.)

Derfor vilde, som vi allerede have sagt, noget mindre end dette skuffe de Helliges Haab; det vilde bevirke, at Virkeliggørelsen af Millioner Aanders Forventning slog fejl og bringe Satan til at triumfere og tilintetgøre Guds Planer. Efter at denne Jord har taalt Menneskenes Daarligheder, været forbandet for Menneskets Skyld og ikke haft Tilladelse til at udfolde sin Fylde af Glans og Herlighed, skal den atter indtage sin rette Plads blandt Guds Skaberværk, renses fra den Ugudelighed, hvorunder den i Aartusinder har sukket, og blive et passende Opholdssted for forløste Mennesker, for Engle og for Gud selv. Den Herre Jesus Kristus vil komme og forjage Magtranerne, tage sit eget Rige i Besiddelse, indføre en Retfærdigheds-Regering og bo der med sine Hellige, som tillige med ham selv ere de retmæssige Ejermænd.

Vil Guds Rige blive et virkeligt eller et aandeligt Rige?

Det vilde næsten være overflødigt at besvare et saadant Spørgsmaal, hvis det ikke var for de Meningers Skyld, som gøre sig gældende i Verden med Hensyn til et rent, aandeligt Rige; især da jeg i et af de foregaaende Kapitler tydeligt har paapeget et virkeligt Rige, Herredømme og Regering; men jeg har kun fremsat dette for at hæve en Del Tvivl, som mange nære i deres Indre angaaende et aandeligt

Rige, hvilket har sin Grund i nogle af vor Frelsers Bemærkninger, saasom: „Mit Rige er ikke af denne Verden", og „Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand", og atter: „Guds Rige er inden i eder".

Guds Rige er, som jeg allerede har anført, Guds Regering i Himlene eller paa Jorden.

Derfor lærte Jesus sine Disciple at bede: „Til os komme dit Rige; ske din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden." Og naar Guds Rige bliver grundfæstet paa Jorden og faar almindeligt Herredømme, da — og ikke før — vil Guds Vilje ske paa Jorden, som den sker i Himmelen; da vil Guds Regering være til paa Jorden, som den nu er i Himmelen. Det er denne Regering, vi tale om — en Retfærdigheds-Regering. Og der, hvor Guds Love blive satte i Kraft, hans Rige organiseret eller Embedsmænd beskikkede, og hvor Mennesker adlyde Guds Riges Love, hersker Guds Rige. Johannes forkyndte, at Guds Rige eller Himmeriges Rige var nær. Jesus sagde, at Guds Rige er indeni eder. Jesus sammenligner Himmeriges Rige med en Mand, der saaede Hvede, og som, da han senere hen gik til sin Ager, ogsaa fandt Klinte deri. Matth. 12. Hvad var Ageren? Ageren var Verden, eller med andre Ord: Guds retmæssige Ejendom, hvor han burde regere; den gode Sæd er Rigets Børn eller dem, som annamme og adlyde Himmeriges Riges Love; Klinten er den Ondes Børn eller dem, som sætte sig op imod Gud og hans Love. Klinten skal luges op af hans Rige og brændes, og da skulle de retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Atter lignes Himmeriges Rige ved et Liggendefæ, som et Menneske fandt skjult i en Ager og af Glæde derover gik hen og solgte alt det, han havde, for at købe Ageren og det Liggendefæ; ligeledes lignes det ved en kostbar Perle, som en Købmand paa lignende Maade søgte at faa. Saaledes købte Abraham, Noah, Loth, Moses og mange af Profeterne denne Skat ved at opofre alt; og hvorfor? De opdagede Perlen og Liggendefæet, saa hen til Belønningen og taalte alle Ting, eftersom de saa ham, der er usynlig. Og hvorfor gjorde de det? Var det for at erholde timelige Velsignelser, jordiske Nydelser og sanselige Fornøjelser? Nej! De døde i Troen uden at have faaet det forjættede, men de havde set det langt borte; de vidste Besked om Skatten og solgte alt for at erholde den; de „forventede den Stad, som har Grundvolde, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud". Ebr. 11, 10.

Derfor siges der, at Gud skammer sig ikke ved at kaldes deres Gud, thi han har beredt dem en Stad. De forvente en Retfærdigheds-Regering — Guds Regering; de vare inspirerede med det samme Haab som alle Profeterne, der havde profeteret lige siden Verdens Begyndelse, nemlig Haabet om alle Tings Genoprettelse. Johannes den Døber og Jesus vilde have indført Riget, men Folket vilde ikke have det; ikke

destomindre gav han, ifølge Apostelen Johannes' Ord, „til saa mange, som ham annammede, Magt til at blive Guds Børn, dem, som troede paa hans Navn". Joh. 1, 12. De bleve Guds Børn. „Ja", siger nogle. „aandelige"; men jeg siger: ogsaa virkelige. De sluttede en virkelig Pagt med Gud om at holde hans Love; de betjentes virkelig af Guds Riges Embedsmænd; de troede virkelig, bleve virkelig døbte, annammede virkelig den Helligaands Gave og bleve virkelig Guds Tjenere og Sønner. Men hvad var deres Haab? Var det i denne Verden? Ja, men ikke for nærværende. De forventede, at Jesu Forjættelse skulde blive opfyldt paa dem: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden". Matth. 5, 5., og de forventede tilligemed Petrus og alle Forrige-Dages Hellige en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed bor. De forventede i Forening med Paulus og de Hellige, til hvem han skrev, et Rige, ikke et indbildt, men et, „som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud."

Endskjøndt Verden tilhører Gud, har den, som tidligere bemærket, aldrig staaet under hans Bestyrelse. Hans Vingaard har frembragt Torne og Tidsler; Klinte er bleven saaet paa hans Ager, men der har været nogen Hvede, og denne Hvede repræsenterer Rigets Børn, som have holdt hans Love og iagttaget hans Ordinancer; i samme Forhold som hans Riges Love ere iagttagne, har hans Rige hersket. Kristus organiserede derfor sit Rige med Profeter, Apostler, Evangelister, Hyrder og Lærere — Embedsmænd og Udøvere af hans Love, der vare givne af Herren; de døbte til Syndernes Forladelse, gave Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og indførte Medlemmer i Guds Rige paa Jorden, og da de vare bemyndigede til at binde paa Jorden og i Himmelen, bleve de døbte ikke alene til Medlemmer i Kirken her, men ogsaa i Himmeriges Rige, og Deltagere i dets Velsignelser baade her og hisset. De vare nu Guds Børn; men det viste sig endnu ikke fuldkomment, hvad de skulde blive til, kun at de skulde blive ham lige. Ligesom han overvandt Døden, skulde de; ligesom han sejrede, skulde de; ligesom han satte sig paa sin Faders Trone, skulde de, som sejrede, faa Magt til at sidde med ham paa hans Trone, ligesom han sejrede og satte sig paa sin Faders Trone. Og dersom Jesus kommer for at regere paa Jorden, vil han tillige bringe sine Hellige med sig, og de skulle leve og regere med ham. Disse Ting ere aandelige, men de ere ogsaa virkelige; de ere timelige, men de ere ogsaa aandelige og evige; derfor ere for Gud alle Ting timelige, alle Ting aandelige og alle Ting evige. Disse Benævnelser bruge vi kun for at udtrykke visse Begreber, der i sig selv meget ofte ere forkerte; vi have Legeme og Aand, men begge Dele maa til for at danne et fuldstændigt Menneske. Vi tale om Tid og Evighed; men hvad er Tid? en Del af Evigheden. Evigheden var, før Tiden blev, og vil vedblive at eksistere, naar Tiden ikke er mere. Aandelige og time-

lige Ting findes kun, eftersom vi danne os Begreber om dem. Hvad er vort Legeme? — timeligt, materielt? Ja, en Substans; men Substansen, hvoraf det er dannet, er evig, og dog vil det blive aandeligt, lig Kristi herliggjorte Legeme. Hvad er vor Aand? Er den ogsaa materiel, aandelig og evig? Ja, men finere og mere elastisk end vore materielle Legemer.

Efter at have sagt saa meget om denne Genstand komme vi til nogle af de anførte Indvendinger. „Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand." Hvad forstaas hermed? Menes der, at Retfærdighed udgør et Rige? Retfærdighed er en Egenskab, et Princip, men ikke en Regering; denne Egenskab bevirker Fred og Glæde. Gud er retfærdig, og følgelig flyder Retfærdighed fra ham. Man kan ogsaa finde et retfærdigt Menneske; men man siger ikke, at Gud er et Rige, eller at et retfærdigt Menneske er et Rige, men at Guds Rige er et retfærdigt Rige. Man kan sige et retfærdigt Rige, et Retfærdigheds Rige; men man kan ikke sige, at Retfærdighed er et Rige. Et Rige kan regeres ved retfærdige Love; dets Love kunne være retfærdige, dets Embedsmænd retfærdige og Folket retfærdigt; men at sige, at Retfærdighed er et Rige, er ufornuftigt. Guds Rige er et retfærdigt Rige; det bestaar af højere Nydelse end Mad og Drikke; det er ædlere og mere ophøjet; det er et Rige af Hellighed, Dyd, Renhed, „Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand" — Principper, som nu kun findes i stykkevis, saavidt Riget udstrækker sig. Naar Guds Rige udstrækker sig overalt, vil det, ligesom Riget i Himmelen, ikke blive andet end „Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand"; ikke destomindre vil det have sine Love, sine Embedsmænd og sin Administrator, og det vil blive en virkelig og følelig Ting. Guds Aand skal blive udgydt over alt Kød; Guds Vilje vil ske paa Jorden, som den sker i Himmelen, og den Fred og Glæde, som flyder af Retfærdighed, vil hele Verden blive delagtig i. Hvad mente Jesus altsaa, da han sagde: „Guds Rige er indeni eder" eller, rigtigere oversat, „iblandt eder". Luc. 17, 20, 21. Der maa sikkerlig være indløbet en Fejl her; thi Jesus talte til Farisæerne, hvem han havde kaldt Hyklere, Øjenskalke, Øgleunger, kalkede Grave, o. s. v. Hvem vil vel sige, at de havde Guds Rige inden i sig? Guds Rige var iblandt dem. Det var ikke saaledes, at man kunde pege paa det; ejheller med Pomp eller Pragt; de kunde have set det, men deres Øjne vare formørkede, saa at de ikke kunde se; deres Øren vare tilstoppede, saa at de ikke kunde høre. Mange af os tro, at hvis vi havde levet i de Dage, vilde vi have kendt det paa de Mirakler, Tegn og Kræfter, som Jesus lagde for Dagen. Men han sagde: „Mine Faar høre min Røst, kende mig og følge mig, men andre ikke." „Dersom nogen vil gøre hans Vilje, skal han kende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Joh. 7,17. Men hvis de nu ikke gøre

hans Vilje, hvad saa? De have Øjne, men se ikke, og Øren, men høre ikke. Denne Verdens Gud har tilsløret deres Øjne, for at Evangeliets Lys ikke skulde skinne for dem. Jesus siger: „Uden at nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige", Joh. 3, 3. 5. Det kommer derfor ikke saaledes, at man kan pege paa det; Skriften omhandler dette Punkt med Tydelighed og viser tilsidst, at naar Guds Rige bliver stærkere grundfæstet paa Jorden, ville dens Indvaanere være ligesaa uvidende om det, som Jøderne vare om, at Jesus var Messias; thi Jordens Nationer ville tilligemed deres Konger samle sig sammen mod Herrens Folk til Strid, og der vil blive de frygteligste Blodbad, som nogensinde have fundet Sted paa Jorden. Det kommer „ikke, saa det kan peges paa". Det er et retfærdigt Rige, og retfærdige Mennesker kunne se det og sætte Pris paa det, men ingen andre.

Jeg har i et af de foregaaende Kapitler, hvori dette Emne er omhandlet, og hvortil jeg henviser Læseren, bevist, at Guds Rige skal bogstavelig blive grundfæstet paa Jorden. Det vil ikke blive et Fantasibillede, som nogle Fanatikere ville have det til, men en substantiel Virkelighed. Det vil, som før bemærket, blive grundfæstet paa en virkelig Jord og vil bestaa af virkelige Mænd, Kvinder og Børn, af levende Hellige, som holde Guds Bud, og af opstandne Legemer, der virkelig skulle komme frem af deres Grave og leve paa Jorden. Herren skal være Konge over hele Jorden, og hele Menneskeslægten skal bogstavelig staa under hans Overherredømme; enhver Nation under Himmelen maa anerkende hans Autoritet og bøje sig for hans Scepter. De, som tjene ham i Retfærdighed, skulle have Omgang med Gud og med Jesus, blive betjente af Engle, og skulle kende det forbigangne, nærværende og tilkommende; andre Folk, som maaske ikke i et og alt ere lydige mod hans Love, eller ikke fuldkommen underviste om hans Pligter, maa alligevel være fuldkommen lydige under hans Regering; thi det vil blive Guds Regering paa Jorden. Han vil sætte sine Love i Kraft og fordre denne Lydighed af Verdens Nationer, hvilket han har lovlig Ret til. Det vil da ikke længere blive Satan tilladt at herske over Jordens Indvaanere; thi den Herre Gud skal være Konge over hele Jorden, og Riget og Rigernes Storhed under hele Himmelen skal gives de Hellige. Dette kan med Rette kaldes en Regnskabsdag — en Dag, da Verdens Regnskaber skulle opgøres, da Ting, som i Aarhundreder have været af Lave, skulle sættes i Orden, da Uretfærdighed og Partiskhed ikke længere skal tillades, da Magtranerne skulle kastes ned, og den retmæssige Arving skal være i Besiddelse af Riget, da Uretfærdighed skal banlyses, Ret og Retfærdighed herske, da de ugudelige skulle udryddes af Jorden og de Hellige eje den, da Guds Planer skulle gennemføres paa Jorden og Menneskene indtage deres rette Stilling.

Dette bliver da Opfyldelsen af Herrens Forjættelser til sit Folk, eller

med Skriftens Ord: „Tidernes Fyldes Husholdning, da Gud vil samle alt under et". Satan har haft sit Herredømme og har bedraget, plaget og nedværdiget Menneskeslægten, men da vil hans Magt blive tilintetgjort, og selv vil han blive kastet ned i Afgrunden; Menneskene skulle ikke længere være under hans Aands Indflydelse, udsættes for hans listige Angreb eller falde i hans Snarer. Religion og Gudsfrygt vil ikke længere blive fremstillet med mørke Farver eller blive iklædt skinhellige Præsters sorte Draperi og præstelige Mørke, ej heller i Eremiters, Munkes og Nonners triste Gevandt; men afført alle disse religiøse Maskeradedragter og overtroiske Gøglespil vil Gudsfrygt og Lydighed mod Guds Love blive dømte i deres rette Lys. Gud vil ses, adlydes og tilbedes som vor Fader, Ven og Velgører; hans Love ville blive anerkendte og overholdte som givne ved uendelig Visdom og som de mest skikkede til at fremme Menneskeslægtens Lyksalighed. Dyd, Sandhed og Retfærdighed ville vise sig i deres oprindelige Ynde, Renhed, Herlighed og Glans; thi Gud alene skal ophøjes paa den Dag.

(Fortsættes.)

Opdragelse saavel som Karakter.

Shakespeare siger: „Opdragelse betegner Manden; men Mangel paa den betegner Tølperen". God Opførsel maa indprentes tidlig. Barnet maa først lære Selvbeherskelse; det maa lære at styre sit eget Temperament og vinde den Koldsindighed, der igennem Livet vil være saa værdifuld, for ikke ved Ord eller Handlinger at fremvise de Sindsbevægelser, der mulig maatte storme i dets Indre.

Vor oprigtige Ven vil maaske sige: Jeg siger altid min Mening. Det er godt nok, forudsat at det, han mener, er værd at sige. God Opdragelse afhænger meget af Omgivelser og Omstændigheder og kan kun vindes ved Iagttagelse og Erfaring.

Love ere givne for at fremhjælpe Moral eller for i det mindste at reducere Effekten af det slette. Samfundets Regler og Vedtægter fremtvinge god Opførsel, men straffe den daarlige; og, ligesom den umoralske Mand straffes ved Loven, saaledes bliver den uopdragne udstødt af Samfundet ved fælles Samtykke. Visse Regler behøves derfor, da uopdragne Mennesker ere ligesaa uskikkede til Forretningslivet som til Selskabslivet.

„Den Fyrste, der lever i sine Undersaatters Hjærte, regerer trygt", er et gammelt, sandfærdigt Ordsprog og passer lige saa godt for private Folk. Det er derfor af stor Betydning at dyrke den Kunst „at kunne behage." Et venligt Ord eller en venlig Handling, om end fremkaldt af Øjeblikket, kan ofte skabe en Ven for hele Livet.

„Høflighed koster ingen Penge," men der er næppe en Time af Dagen, der ikke kan anvendes til Nytte og Glæde. Den fremavles ved et stadigt Ønske om at behage og hjælpe til at forøge andres Tilfredshed samt afhjælpe andres Fornødenheder.

Velopdragne Mennesker have vænnet sig selv til en saadan Opførsel, saaledes at den er bleven en Del af deres Natur; Vanen kan nemlig blive Natur. Raahed og Uhøflighed ere usvigelige Mærker af slet Selskab og simpel Dannelse, og der udfordres stor Aarvaagenhed for ikke at smittes deraf, dersom man er i stadig Berøring med saadanne. Kundskab om disse Ting, som Verden forlanger, kan alene erholdes ved Omgang med samme, ved Jagttagelse og Anvendelse, og vi lære mere derved end af alle de Bøger, vi kunne faa at læse fra de bedste Bibliotheker.

En anden ønskelig Ting i Forbindelse med god Opdragelse er Veltalenhed; ikke alene at tale grammatikalsk, men at tale passende.' Et erkendtligt Buk, et Skridt til Side for at give andre Lejlighed til at gaa forbi, Opmærksomhed mod gamle, naar de tale, ere alle Beviser paa god Smag og betyde meget i selskabelig Omgang. En virkelig dannet Mand er let kendelig ved hans Respekt for andres Følelser og Rettigheder, selv i Smaating. To unge Mænd holdt Foredrag, den ene var Kvæker; medens denne forstod at vække sine Tilhøreres Opmærksomhed, blev den anden ofte fornærmet og brutalt behandlet. „Hvori", sagde den sidste, „ligger Hemmeligheden til dit Held?" Kvækeren svarede: „Jeg vil fortælle dig, Ven, du siger: Dersom J gøre saa og saa, ville J blive straffede; jeg siger: Hvis J afstaa fra at gøre saa og saa, ville J undgaa Straf." Begge sagde det samme; Forskellen var Maaden, hvorpaa de sagde det.

Næsten enhver kan i Erindringen fremkalde Tilfælde, hvor Læger, Præster og andre i Livets forskellige Stillinger have nydt Søgning og store Fordele ved en venlig Optræden overfor deres Forbindelser. Da en Mand rejste fra Skotland til London, kom en gammel Herre, som havde forglemt sit Rejsetæppe, ind i Kupeen. Manden tilbød ham sit, da han selv bedre kunde taale Kulden. Ankomne til London udvekslede de Visitkort, og Manden tænkte ikke mere paa, hvad der var hændet, før omtrent to Aar senere; en Advokat fra Edinburgh underrettede ham da om, at den gamle Herre var død og havde testamenteret ham en stor Formue.

Det første Bud i god Opdragelse er i Korthed: Elsk din Næste som dig selv. Ægte Høflighed bestaar i at anvende denne gyldne Regel i al vor Omgang. (Maria Francis, i Woman's Journal.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 15. Maj 1908.

Tilstanden i Missionen.

Da jeg netop er hjemkommet efter en Rundrejse i den skandinaviske Mission, er det mig en sand Glæde at give Stjernens Læsere et Overblik over Stillingen baade i Danmark og Norge. Foraarskonferencerne tog deres Begyndelse i København 28. Marts og fortsattes i Aarhus 4. April, Aalborg 11. April, Bergen 18. April, Trondhjem 25. April og Kristiania 2. Maj. Møderne vare alle godt besøgte, nogle endog til Trængsel, og Forhandlingerne bleve fulgte med levende Interesse og Opmærksomhed. Hvilke behagelige Sammenligninger mellem før og nu! — Med Undtagelse af Bergen og Trondhjem have de øvrige Konferencer deres Missionskvarter med Kontor- og Forsamlingslokaler bekvemt indrettede og beliggende i centrale og respektable Dele af de respektive Byer, hvilket er en saa stor Velsignelse, at ingen tilfulde kan vurdere den undtagen de, der tilhørte Kirken i tidligere Dage, da den „ikke havde en Sten at hælde sit Hoved til" og heller ikke kunde faa et Lokale lejet for Betaling, fordi vi kaldtes Mormoner. Derfor ere nu Forandringerne saa meget mere synbare. I Bergen og Trondhjem vare vore Lokaler ikke store nok; vi maatte leje Haandværkerforeningens Festlokaler. Ældsternes Rapporter vare særdeles opmuntrende og viste, at den aandelige Tilstand var god i alle Konferencerne, hvilket igen er et umiskendeligt Bevis paa Missionærernes og det lokale Præstedømmes Virksomhed i de dem anbetroede Kald; naar vi se de statistiske Opgørelser, forbavses vi over det Arbejde, der er blevet udført, da det overgaar alt, hvad hidtil er udrettet i disse Lande, og at dømme fra Ældsternes Vidnesbyrd og Hensigt i Fremtiden er der endnu et betydeligt Forraad af ærlig Energi tilstede, som kan anvendes i den gode Sags Tjeneste. Resultaterne blive saa meget mere værdifulde derved, at vore Missionærer ikke arbejde for „Brød og Fisk", men se til Gud for Lønnen, og Drivfjedren er ægte, uforfalsket Kærlighed til deres Gerning, fremavlet af Overbevisningen om Lærdommens guddommelige Ophav og ansporet ved personlig Selvfornægtelse og uegennyttige Ofre. Alle Møderne vare ogsaa vel besøgte af fremmede, der syntes at mene det alvorligt med at høre og dømme for sig selv, istedetfor at høre det fra andre, der som oftest ere vore Fjender. I denne Retning var det iøjnefaldende at se, at en bedre Klasse af Folket besøgte os, saa man kan allevegne spore, at Frihedens og Uafhængighedens Surdejg gærer i Samfundets Aarer. Ingen

Støj eller Forstyrrelse forulæmpede os ved vore Sammenkomster. En god Aand raader blandt de Hellige, og enhver stræber ærligt „at rense sig selv" ved at efterleve Guds Love og Anordninger. Paa Visdomsordet og Tiendeloven lægges megen Vægt, og ved et godt Eksempel i Liv og Vandel vise de deres Tro i deres Gerninger. Søndagsskolerne og Ungdomsforeningerne ere i trivelig Forfatning og vække i den Grad Opmærksomhed, at mange, der ikke tilhøre vort Samfund, anholde om Lejlighed til at forene sig med dem. Heller ikke kan jeg undlade at nævne Sangen, der i vore Møder bidrager saa betydeligt til Liv og Glæde; i hver Konference have vi været velsignede med udmærkede Kor, dirigerede af dygtige Mænd, og jeg vil herved takke dem alle og opmuntre dem til at fortsætte den ædle Mission.

Jeg maa ogsaa faa Lov til at aflægge min hjærtelige Tak for al den Kærlighed, Ære og Velvilje, der vistes mig og mine Brødre, Missionærerne, allevegne paa mit Besøg i begge Lande — ikke alene fra vore egne Trosfæller, men ogsaa fra udenforstaaende, der aldrig før have vovet at trykke en Mormonældstes Haand. Saaledes ere mange af vore Ældster blevne bespiste ved flere Lejligheder og indbudte til at komme igen, og fremragende Embedsmænd have givet Møde ved Stationerne for at byde os Farvel, hvilket alt tyder paa et varmt Hjærte og Interesse for Læren. Jeg beder Gud at velsigne alle disse noble Sjæle.

Lad mig til Slutning sige, at Herrens Værk gaar fremad trods Avisartikler og bigotte Prædikanters Modstand, og ved Herrens Hjælp ville vi alle gøre vor Pligt, aldrig være fejge i Striden eller vige Valpladsen, saa længe vi have en Fodsbred levnet; thi vor Sag er Guds, og Arbejdet, vi have paataget os, er i Følge Mesterens egen Befaling, og ingen dødelig Haand kan standse Frelserens Genløsnings Triumf.

S. R.

Afløsning. Ældste Edward C. Ekman fra Kristiania til Erda, Tooele Co., Utah; Ældste James R. Olsen fra Kristiania til Manti, Utah.

Begge disse Brødre have udført et godt og hæderligt Arbejde i Missionens Tjeneste, og vi nedbede Guds Velsignelse over dem paa deres Rejse hjem over Land og Hav.

Beskikkelse. Andrew H. Andersen er beskikket til at præsidere over Trondhjems Konference efter M. J. Bensen, som forflyttes til Københavns Konference; Ældste Alma V. Larsen er beskikket til at præsidere over Kristiania Konference efter Edvard C. Ekman, som er løst for at gaa hjem.

Forflyttelse. Hans Sørensen fra Bergen til København; Peter M.

Andersen fra Kristiania til København; Joseph E. Mickelsen fra Kristiania til Aarhus; Hyrum M. Christensen fra Kristiania til København; Andrew L. Andersen fra Trondhjem til København; M. J. Bensen fra Trondhjem til København.

Færdig fra Pressen. Straaler af levende Lys Nr. 5, 6, 7 og 8 ere netop udkomne og kunne faas paa de respektive Konferencekontorer. Nr. 9, 10, 11 og 12 ere under Arbejde.

Søndagsskolernes Program for Juni Maaned 1908.

1. Klasse.

20. Lektie: De tre Mænd i den gloende Ovn. (Daniel. 3. Kap.).
21. Lektie: Daniel i Løvekulen. (Daniel. 6. Kap.).
22. Lektie: David og Jonathan. (1. Samuel. 20. Kap.).

---

2. Klasse.

16. Lektie: De Ti Bud. (2. Moseb. 19. og 20. Kap.).
Tildragelser paa Vandringen i Ørknen — Stentavlerne — hvorledes Moses kom i Besiddelse af dem.
17. Lektie: Guldkalven. (2. Moseb. 32. og 34. Kap.).
Afgudsdyrkelse iblandt Ægyptens Folk — Israeliterne ønskede at have en Gud, de kunde se — dannede en Guldkalv — Følgerne deraf.
18. Lektie: Ruth: Leve for at gøre andre lykkelige. (Ruths Bog.).
Enken Ruths Kærlighed og Lydighed til sin Svigermoder — Herren velsignede hende, saa at hun kom i Yndest hos en stor og god Mand — Blev Boaz Hustru og Isais Bedstemoder og Kong Davids Oldemoder — Jesus var af den samme Slægtlinie.

---

3. Klasse.

16. Lektie: Jesu Bjergprædiken. (Fortsat). (Matt. 7. Kap.).
17. Lektie: Jesus stiller Stormen. (Matt. 8. Kap. 23—27; Mark. 4. Kap. 35—41; Lucas 8. Kap. 22—25.).
18. Lektie: Jesus helbreder en Krøbling paa Sabbaten. (Johannes Evang. 5. Kap. 1—18.).

---

4. Klasse.

16. Lektie: Fred og Forøgelse.
Joseph søger Erstatning i Washington — Hans Møde med Præsident van Buren — en Tidsperiode af betydningsfuld Teologi — Abrahams Bog — Joseph i Nauvoo — hans fysiske og mentale Personlighed — Forudfølelse af sin Martyrdød. (Se Joseph Smiths Levnetsløb 9, 21 og 32 Kap.).

17. Lektie: Senere Tildragelser i Nauvoo.
Joseph som Kandidat for de forenede Staters Præsident — Missionsvirksomhed i fremmede Lande — Mission til Jerusalem — Tempelbygning — Ordinancer for de Døde — Vender Blikket mod Vest. (Se Joseph Smiths Levnetsløb Kap. 22, 25, 31 osv.).

18. Lektie: Besværlighederne i Missouri fornyes:
Snigmord forsøges — Josephs Forhør i Springfield — Profeten bortført i Dixon. (Se Joseph Smiths Levnetsløb Kap. 7, 14 osv.)

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencens første Møde blev afholdt Lørdag Aften den 25. April 1908. Missionspræsident Søren Rasmussen, Konferencepræsident M. J. Bensen, 14 omrejsende Missionærer, samt en besøgende fra Kristiania vare tilstede. Præs. Bensen ledede alle Møderne.

Efter Sang og Bøn fremstod Præs. M. J. Bensen og bød de forsamlede velkommen, samt udtrykte Haab om, at det maatte kunne siges, at denne Konference var den bedst besøgte af alle dem, der havde været afholdte i Trondhjem. Derefter bleve de forskellige Grens-Rapporter afgivne som følger: J. J. Piepgrass, Bodö; E. E. Christophersen, Kristianssund; J. L. Hartvigsen, Röros; M. J. Bensen rapporterede baade Trondhjems og Tromsö Grene, begrundet paa Tromsö-Ældsternes Fraværelse, tillige gav han en samlet Rapport over hele Konferencen hvoraf fremgik, at 17,145 Skrifter og 3,547 Bøger vare omsatte, 16,063 Fremmedes Huse besøgte, 2,752 evangeliske Samtaler og 318 Møder afholdte, 6 Medlemmer tillagt ved Daab. Han havde besøgt alle Grenene, nogle een, andre to Gange i det forbigangne Halvaar, og fandt dem alle i en trivelig og fremadskridende Forfatning. En Sang blev afsunget, hvorefter Præs. Søren Rasmussen tilkendegav sin Tilfredshed med det udførte Arbejde og fremstillede paa en kraftig Maade Mormonismens Formaal. Saavel dette som de efterfølgende Møder aabnedes og sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskole-Konference. Præs. Bensen gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter de forskellige

Søndagsskole-Rapporter bleve afgivne. Præs. Bensen opmuntrede de tilstedeværende til Nidkærhed i Udøvelsen af dette vigtige Arbejde. En Sang blev afsungen, hvorefter Præs. Søren Rasmussen udtalte sin Tilfredshed saavel med Funktionærernes som med Elevernes Virksomhed i Arbejdet, samt forklarede paa en indlysende Maade Nødvendigheden af at lægge Grundvolden til Barnets fremtidige Liv i Søndagsskolen; han opfordrede ligeledes paa det indstændigste Medlemmer af Kirken saavelsom udenforstaaende Forældre til at sende deres Børn til Skolen.

I Eftermiddagsmødet, hvilket blev afholdt paa „Haandværk- og Industri-Foreningens Festsal", fremstod Ældste J. L. Hartvigsen og udviklede i Korthed det Skriftsted: „Menneskets Veje ere ikke Guds Veje", hvorefter Ældste A. H. Andersen talte om Evangeliet som et Saliggørelsesmiddel givet af vor Frelser Jesus Kristus. En Sang blev sungen af Sangkoret, hvorefter Præs. Søren Rasmussen paa en tydelig og overbevisende Maade fremstillede Bibelens Lærdomme angaaende Guddommens Personlighed.

Søndag Aften Kl. 8 afholdtes igen Møde paa ovennævnte Sal. Præs. M. J. Bensen talte angaaende uopfyldte Profetier, som et Bevis paa fortsat Aabenbaring. Efter at et Nummer var udført af Sangkoret, fremstod Præs. Søren Rasmussen og bar sit Vidnesbyrd angaaende Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission; han gav en Forklaring om Mormons Bogs Fremkomst og dens Oprindelse samt de indre og ydre Beviser for dens Troværdighed og sluttede med en Opfordring til alle sandhedssøgende Sjæle om at overbevise sig selv desangaaende ved Undersøgelse og Bøn til deres himmelske Fader.

Mandag Formiddag Kl. 10 forsamledes alle de tilstedeværende Missionærer i et Præstedømsmøde og afgav en personlig Rapport over det Arbejde, de havde udført siden sidste Konference. Præs. Bensen og Rasmussen udtalte begge deres Tilfredshed med det udførte Arbejde, naar de Vanskeligheder tages i Betragtning, som Missionsvirksomheden er underkastet og afhængig af i visse Dele af denne Verdens nordligste Konference, navnlig i den lange, mørke Vintertid.

Et Nadvermøde afholdtes Mandag Aften Kl. 8½. Nadverens Betydning blev forklaret af Ældste E. E. Christophersen, og Nadveren velsignedes og uddeltes af H. J. Karlsen og G. M. Andreasen. Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmigt vedtagne til Opholdelse af alle tilstedeværende Hellige, hvorefter Missionærerne bleve beskikkede til at virke som følger: Konferencepræsident, M. J. Bensen; Konferenceskriver, W. G. Christophersen. Trondhjem Gren: M. J. Bensen, N. G. Christophersen, A. H. Andersen, P. K. Nielsen, J. L. Hartvigsen og A. L. Andersen. Kristianssund: E. E. Christophersen og M. Mortensen. Röros: C. Johnsen, N. P. Nielsen. Bodö: J. J. Piepgrass, R. C. Wold. Tromsö: A. E. de Lange, W. Steffesen, Jos. Christensen, R.

Andersen, L. P. Henricksen og J. G. Henricksen. (Den førstnævnte i hver Gren er Forstander.)

Præs. Søren Rasmussen omtalte nogle af de Pligter, der paahvile enhver Sidste-Dages Hellig, lovende alle Tilfredshed og Glæde som Belønning, dersom de ere ihærdige, stræbsomme og pligtopfyldende i alle Evangeliets Forskrifter, tilskyndende alle at være Missionærer her i Livet ved at undervise deres Medmennesker i sund og nyttig Lærdom i Teori og Praksis.

Tirsdag Aften holdt Ungdomsforeningerne et Fællesmøde. Efter at Rapporterne vare afgivne, blev et Program udført, hvorefter Præs. Bensen og Rasmussen talte til de forsamlede og opmuntrede, gamle saavelsom unge, til at deltage i og fortsætte Uddannelsesværket. Efter Sang sluttedes Konferencen med Taksigelse af Præs. Rasmussen.

En Afskedsfest med Program og Forfriskninger blev afholdt efter Mødet. Samtlige Konferencemøder vare vel besøgte af baade Hellige og Fremmede, og alle Deltagerne vare i højeste Grad tilfredse med deres Forløb.

De Helliges Gæstfrihed værdsættes meget af alle Missionærerne.

G. W. Christophersen, Skriver.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften, 2. Maj, Kl. 7,30 i Missionshusets smukke Sal, Osterhausgaden 27. Tilstede vare Missionspræsident Søren Rasmussen fra København, Rasmus Rasmussen fra Aarhus Konference og Konferencepræsident E. C. Ekman samt 31 Ældster fra de forskellige Grene foruden mange Hellige. Efter Sang og Bøn fremstod Præs. Ekman og bød de forsamlede et hjærteligt velkommen. Forstanderne over de forskellige Grene afgave derpaa Beretning om det Arbejde, som var udført i de forløbne syv Maaneder, hvorefter Præs. Ekman gav en Totalrapport af den samlede Konference, af hvilken der fremgik følgende: 69,985 Skrifter og 6,452 Bøger udspredte; 65,027 fremmedes Huse besøgte; 11,173 Evangelie-Samtaler; 1,233 Møder afholdte; 74 Medlemmer tillagte ved Daab og 14 Børn velsignede.

Missionspræs. Rasmussen udtalte derpaa sin særdeles Tilfredshed over det gode Arbejde, som var blevet udført siden sidste Konference, og følte sig meget glad for de haabefulde Udsigter i Fremtiden. Mødet hævedes efter Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen med Rapporter fra Søndagsskolerne i alle Grene, og disse viste en Trivsel og Fremgang, som var glædelig. Kristiania Søndagsskole gav en meget interessant Prøve af det udførte Klassearbejde, der viste en rosværdig Flid saavel

fra Lærere som fra Elever. Missionspræs. Rasmussen fremstod derefter og udtalte sin Glæde over, hvad han havde set og hørt; han opmuntrede alle til at fortsætte i det værdige Arbejde og haabede, at Lærerne vilde leve saaledes, at deres Eksempel kunde være et straalende Lys for alle.

Præs. Ekman talte i den samme opmuntrende og formanende Tone og tilføjede, at han ønskede, at hver af Lærerne vilde efterleve Visdomsordet; Guds Aand vilde da være deres Ledestjerne igennem Livet.

Efter Sang og Bøn sluttede Mødet.

Eftermiddag Kl. 2 aabnedes Mødet med Sang og Bøn. Talerne vare først Ældsterne J. H. Berg og Moses Jørgensen, som begge bar Vidnesbyrd om Troværdigheden af det Sidste-Dages store Værk; dernæst fremstod Ældste James R. Olsen og takkede hjærteligt det norske Folk for den Venlighed, der var vist ham i den Tid, han havde virket som Missionær i Landet. Ældste Peder M. Andersen talte derefter og bar et trofast Vidnesbyrd angaaende Joseph Smiths guddommelige Mission. Koret sang til Afveksling en Sang, hvorefter Alma B. Larsen talte over Emnet Kærlighed; det var ikke nok at elske vore Venner, men den rette Kærlighed strækker sig ogsaa til vore Fjender. Derefter fremstod Missionspræs. Rasmussen og valgte til sin Tekst: „Gaar ind ad den snævre Port". Han viste, at de, der følge i Frelserens Fodspor, maa forsage sig selv, leve et rent og helligt Liv og stadig holde sig nær Gud i Bøn, og dersom vi gøre det, ville Himmelens Velsignelser vorde os tildelte.

Aftenmødet aabnedes Kl. 7. Hyrum M. Christensen var den første Taler; han udtrykte sin Glæde over den Lejlighed, han havde haft til at repræsentere Guds Værk i dette Land, og takkede Folket for alt Godt, som han havde modtaget under sit Ophold. Joseph E. Mickelsen talte over Emnet Daab; han beviste dens Nødvendighed og Vigtigheden af at udføre den saaledes, som Frelseren havde vist Eksemplet. Til Afveksling foredrog Koret en Sang, hvorefter Præs. Ekman talte om Guds personlige Væsen; hvis vi skulle have ret Tro paa ham, maa vi have et korrekt Begreb om hans Person og Egenskaber.

Missionspræs. Rasmussen optog Resten af Tiden og beviste fra Skrifterne, at et almindeligt Frafald havde fundet Sted efter Frelserens Bortgang; han bar et kraftigt og klart Vidnesbyrd om, at Gud igen har oprettet sin Kirke i vor Tid og gengivet Nøglerne med Fuldmagt og Myndighed. Efter Sang og Bøn sluttedes Mødet.

Mandag Aften Kl. 8 afholdtes Sakramentsmøde, hvori alle deltoge med glade og taknemmelige Hjærter. Inden det hellige Maaltid omdeltes, fremstod Præs. Ekman og forklarede dets Vigtighed og Betydning samt det skadelige ved at nyde det uværdig.

Derefter bleve Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og alt blev enstemmigt vedtaget. Missio-

nærerne fik derefter deres Arbejdsmarker anvist som følger: Alma B. Larsen, Præsident for Kristiania Konference, at afløse Præs. Ekman, der rejser hjem; Henry O. Paulsen, Konferencens Sekretær; Moses P. Jørgensen, Otto E. Johnson, Haakon E. Aamodt og James Jensen at virke i Kristiania Gren; Drammens Gren: Rasmus Johnson, Forstander, med Nephi Hansen og Henry O. Olsen, Medarbejdere; Tønsberg Gren: Nephi Christensen, Forstander, med Ed. A. Olsen jun., Medarbejder; Larvik Gren: Orson F. Christensen, Forstander, med Lester F. Nielsen, Medarbejder; Skien Gren: Jacob Petersen, Forstander, med Frank C. Torkelsen, Medarbejder; Arendal Gren: John H. Berg, Forstander, Carl N. Skanchy, Medarbejder; Christiansands Gren: Anton R. Christensen, Forstander, Wilford A. Jørgensen, Medarbejder; Frederiksstads Gren: Lars J. Halling, Forstander, Joseph H. Johnson, Medarbejder; Frederikshalds Gren: Søren Christensen, Forstander, Olivar A. Hansen, Medarbejder; Moss Gren: James R. Ware, Forstander, Chas. O. Petersen, Medarbejder; Eidsvolds Gren: Henry Danielsen, Forstander, Alf E. Sørensen, Medarbejder; Jos. E. Mickelsen blev forflyttet til Aarhus Konference, og Hyrum M. Christensen og Peter M. Andersen blev forflyttet til Københavns Konference; Jas. R. Olsen blev løst med Tilladelse til at rejse hjem. Seks unge Mænd bleve ordinerede til Diakoner.

Missionspræs. Rasmussen anvendte Resten af Tiden til at opmuntre Forældrene til at gøre deres til at fremme alle Organisationer i Kirken; han formanede de Hellige til at søge godt Selskab og være milde i deres Domme over hverandre samt yde en hjælpende Haand til de svage.

Tirsdag Aften afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference. Af de indgivne Rapporter fremgik det, at disse Organisationer vare i en trivelig Forfatning. Missionspræs. Rasmussen gave de unge gode Raad og Formaninger; han tog Anledning til at takke de Hellige og alle Andre, som havde deltaget i Møderne og hjulpet til at herbergere Missionærerne.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, og Fredag Aften, den 1. Maj, Dagen før Konferencens Begyndelse, gav Sangkoret en særdeles vellykket Koncert, der blev paaskønnet af et fuldpakket Hus af opmærksomme Tilhørere. Kristiania Kor fortjener ogsaa Ros og Paaskønnelse; thi under Ledelse af dets dygtige Dirigent, Otto E. Johnsen, bidrog det betydeligt til den højtidelige og glade Stemning igennem alle Konferencemøderne.

Onsdag Aften havde de Hellige arrangeret en storartet Fest til Ære for Brødrene i Missionens Tjeneste, inden hver drog til sit. Det var især haardt for Missionspræsident Rasmussen at slide sig løs midt under Festen for med Toget at afgaa over Sverige til Danmark; da han har været Præsident i Kristiania, var det, ligesom en kær Fader skulde skilles fra sin hengivne Børneflok. Henry O. Poulsen, Skriver.

Dødsfald.

Gertrud Jakobsen, født 3. Oktober 1842 i Støren, Norge, afgik ved Døden 2. Maj d. A. Hun blev indlemmet ved Daab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 20. Juni 1903. Hun døde i Troen paa Evangeliet og med et levende Haab om en herlig Opstandelse.

Tankesprog. En falsk Ven er lig en Skygge. I Solskin kan man ikke blive ham kvit, men naar det er Graavejr, er han sporløst forsvunden.

— Naturen er en kærlighedsfuld Moder. Den kunde ikke gøre os fuldkomne; derfor gjorde den os blinde for vore egne Fejl.

— Livet er en Opgave, — vær derfor forsigtig, at Du faar den rette Opløsning derpaa; thi det lader sig ikke gøre om igen.

Missionærernes Rapport for April 1908.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	23	9534	462	6002	1025	89	6		4
Charles Jensen	Aarhus	27	9115	338	6161	1258	127	8	2	2
Lorentz Petersen	København	27	15104	440	13340	941	61	6		1
Peter Borup	Bergen	16	5284	389	4447	459	54	4	2	5
Edw. C. Ekmann	Kristiania	34	12853	848	11044	1939	181	7		2
Mathias J. Benson	Trondhjem	18	3543	666	2946	319	31		1	
Totalsum for Missionen		145	55433	3143	43940	5941	543	31	5	14

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos J. C. Bording (V. Petersen).